

Czy utrudnianie dobrowolnego przechodzenia na emeryturę po ukończeniu 60 bądź 63 roku życia poprzez trwałe obniżenie emerytury z jednej strony i wykluczenie dobrowolnej kontynuacji wykonywania służby po ukończeniu 65 roku życia w przypadku, gdy w drodze wyjątku pracodawca sektora publicznego nie ma szczególnego interesu w kontynuacji wykonywania służby, z drugiej strony, jest właściwe i konieczne?

Czy przepis określający granicę wieku [emerytalnego] zawarty w § 50 ust. 1 Hessisches Beamtenengesetz przestaje być właściwy i konieczny ze względu na bardziej korzystne uregulowania dotyczące, z jednej strony, osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu ze względu na wiek i, z drugiej strony, urzędników obojga płci zatrudnionych na czas określony?

Jakie znaczenie dla spójności mają różne przepisy prawa w dziedzinie służby publicznej, prawa pracy i zabezpieczenia społecznego, które z jednej strony zmierzają do trwałego podwyższenia wieku, od którego przysługują świadczenia emerytalne lub rentowe w pełnej wysokości, z drugiej strony jednak zakazują wypowiedzenia z powodu osiągnięcia wieku, od którego przysługuje emerytura w pełnej wysokości, a ponadto przewidują obowiązkowe przejście na emeryturę po osiągnięciu właśnie tego wieku?

Czy dla spójności odgrywa rolę to, że stopniowe podniesienie granic wieku [emerytalnego] określonych w przepisach w dziedzinie zabezpieczenia społecznego oraz w federalnych i (niektórych) krajowych przepisach prawa w dziedzinie służby publicznej służy w pierwszym rzędzie interesowi osób zatrudnionych, jakim jest objęcie ich bardziej restrykcyjnymi przesłankami pobierania emerytury lub renty w pełnej wysokości w możliwie najpóźniejszym momencie? Czy powyższe pytania są nieistotne ze względu na to, że w odniesieniu do urzędników obojga płci, objętych zakresem obowiązywania Hessisches Beamtenengesetz, nie ma jeszcze zastosowania podniesienie granicy wieku, chociaż podniesienie tej granicy wieku będzie wkrótce obowiązywać w odniesieniu do osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 7 kwietnia 2010 r. — Phonographic Performance (Ireland) Ltd przeciwko Irlandii i Attorney General

(Sprawa C-162/10)

(2010/C 161/36)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Strona pozwana: Irlandia i Attorney General

Pytania prejudycjalne

- (i) Czy osoba prowadząca hotel, umieszczająca w pokojach hotelowych odbiorniki telewizyjne lub radiowe za pośrednictwem których nadawany jest sygnał, jest „użytkownikiem” „odtwarzającym publicznie” fonogram, który może być nadawany w rozumieniu art. 8 ust. 2 ujednoliconej dyrektywy 2006/115/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r.?
- (ii) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie przedstawione w pkt i), czy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia prawa do zapłaty godziwego wynagrodzenia przez osobę prowadzącą hotel, oprócz wynagrodzenia wypłacanego przez nadawcę za odtwarzanie fonogramu?
- (iii) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie przedstawione w pkt i), czy art. 10 dyrektywy 2006/115/WE umożliwia państwom członkowskim zwolnienie osób prowadzących hotele z obowiązku zapłaty „jednorazowego i godziwego wynagrodzenia” z tytułu użytku prywatnego w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. a)?
- (iv) Czy osoba prowadząca hotel umieszczająca w pokojach hotelowych fonogramy w formie analogowej lub cyfrowej i urządzenia (inne niż odbiorniki telewizyjne lub radiowe), za pośrednictwem których mogą być odtwarzane lub odsłuchiwane te fonogramy jest „użytkownikiem” „odtwarzającym publicznie” fonogram w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE?
- (v) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie przedstawione w pkt iv), czy art. 10 dyrektywy 2006/115/WE umożliwia państwom członkowskim zwolnienie osób prowadzących hotele z obowiązku zapłacenia „jednorazowego i godziwego wynagrodzenia” z tytułu „użytku prywatnego” w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/115/WE?

(¹) Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (wersja ujednolicona) Dz.U. L 376, s. 28

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Isernia (Włochy) w dniu 2 kwietnia 2010 r. — Pubblico Ministero przeciwko Aldo Patriciellemu

(Sprawa C-163/10)

(2010/C 161/37)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Isernia (Włochy).